

ชื่อเรื่อง **การใช้ภาษาในหนังสือ “คุยคัยเขี้ย”**
Title **Language Use in the Book “Kui Kui Kia”**

ชื่อผู้เขียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุวรรณา งามเหลือ
 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
 E-mail : suwanna_nga@utcc.ac.th

บทคัดย่อ

การใช้ภาษาในหนังสือ “คุยคัยเขี้ย” ของนราและเผ่าจ้าว กำลังใจดี เป็นบทความที่มุ่งศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการใช้ภาษาที่กล่าวถึงเรื่องราวใกล้ตัวในชีวิตประจำวัน ด้วยภาษาสนุกชวนอ่านสร้างความเพลิดเพลินและมีอารมณ์ขัน ผลการศึกษาพบว่า ความน่าสนใจและลักษณะเด่นของหนังสืออยู่ที่ความสนุกเพลิดเพลินและมีอารมณ์ขันอันเกิดจากลักษณะสำคัญ 2 ประการ ประการแรก ความน่าสนใจด้านเนื้อหาซึ่งนำเสนอใน 3 ลักษณะ ได้แก่ การกล่าวต่าหาความบกพร่องหรือข้อด้อยในตัวเองของผู้เขียน การกล่าวยั่วล้อเสียดสีเรื่องราวเหตุการณ์หรือบุคคลอื่นและการกล่าวถึงเรื่องที่ไม่ควรนำมาเปิดเผย ประการที่สอง ความน่าสนใจด้านกลวิธีการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจำแนกได้ 7 วิธี ได้แก่ การเล่นเสียงสัมผัสในภาษาร้อยแก้ว การเล่นคำ การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายขัดกัน การใช้คำผิดปริบท การใช้ภาษาต่างระดับ การดัดแปลงถ้อยคำสำนวนและการกล่าวเกินจริง

คำสำคัญ : การใช้ภาษา “คุยคัยเขี้ย”

Abstract

This paper is an attempt to analyze technique and language used in the book “Kui kui Kia” by Nara and Paochao Kamlangchaidee. The interestedness and dominant feature of the book are amusement and humors from two key type as follows: content presentation and strategic uses of creative language. The contents in this book are presented to portray the writers' own flaws, to satire other people or current situations, and to disclose stories which should not be revealed. In terms of strategic uses of creative language, they can be categorized into 7 groups: use of rhyming, word play, use of words with contrastive meanings, use of words in wrong contexts, use of language with different registers, use of adapted idiomatic expressions, and use of language with exaggerate meaning.

Keyword : Language Use, “Kui Kui Kia”

ความน่า

หนังสือ “คุยคุยเขียน” ของนราและเผ่าจ้าว กำลังใจดี เป็นหนังสือรวมงานเขียนคอลัมน์สนทนาโต้ตอบกันระหว่างนักวิจารณ์ภาพยนตร์และนักวิจารณ์เพลง เนื้อหาว่าด้วยเรื่องราวในสังคม ชาวสาร เหตุการณ์และเรื่องจิปาตะในชีวิตประจำวันที่น่ามาเขียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์สูกันด้วยภาษาสนุกชวนอ่าน สร้างรอยยิ้มเสียงหัวเราะแก่ผู้อ่าน ความน่าสนใจและลักษณะเด่นของหนังสือจึงอยู่ที่เนื้อหาและกลวิธีการใช้ภาษาในแบบสร้างสีสัน

การศึกษาพบว่า ความน่าสนใจและอารมณ์ขันของหนังสือ เกิดจากลักษณะสำคัญ 2 ประการ ประการแรก ได้แก่ เนื้อหาที่ผู้เขียนหยิบยกขึ้นมาพูดคุยผ่านน้ำเสียงแบบกระเซ้าเข้าแหย่ เสียดสี เหน็บแนม ทั้งในเรื่องส่วนตัวของผู้เขียนเองและเรื่องราวเหตุการณ์ของบุคคลอื่นซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วไปในสังคม และประการที่สอง ได้แก่ กลวิธีการใช้ภาษาแบบสร้างสีสัน อาทิ การเล่นเสียงสัมผัสในภาษาร้อยแก้ว การเล่นคำ การใช้ถ้อยคำที่มีความหมายขัดกัน การใช้คำผิดปริบท การใช้ภาษาต่างระดับ การดัดแปลงถ้อยคำสำนวน และการกล่าวเกินจริง

ลำดับต่อไป จะกล่าวถึงผลการศึกษาพร้อมตัวอย่างข้อมูลประกอบคำอธิบายโดยอาศัยหลักทฤษฎี และคำอธิบายความหมายของถ้อยคำสำนวนจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

ความน่าสนใจด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ผู้อ่านเลือกนำมาใช้เพื่อสร้างความสนุกสนานชวนให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขบขัน สามารถจำแนกได้เป็น 3 เรื่อง เรื่องแรก เกี่ยวกับความคิด ความรู้สึก ลักษณะนิสัย พฤติกรรม ความรู้ความสามารถด้านไม่ดีของผู้เขียนที่นำเสนอผ่านน้ำเสียงตำหนิเหยียดหยัน เรื่องที่สอง เนื้อหายั่วล้อเสียดสีเกี่ยวกับเหตุการณ์ข่าวสารที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองรวมถึงพฤติกรรมของบุคคลในสังคมซึ่งเป็นที่รู้จักทั่วไป และเรื่องสุดท้าย เป็นเรื่องที่ไม่สมควรเปิดเผยนำมาพูดเล่นด้วยน้ำเสียงชวนขัน

1) การกล่าวตำหนิความไม่ดีหรือข้อบกพร่องเกี่ยวกับตัวผู้เขียนเพื่อสร้างอารมณ์ขัน Encyclopedia Americana (1977 : 562-564) กล่าวถึง ทฤษฎีการเหนือกว่าและการทำให้ด้อยลงว่าเป็นวิธีหนึ่งที่ช่วยสร้างอารมณ์ขันแก่มนุษย์ กล่าวคือ ผู้คนจะหัวเราะได้เมื่อตนอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่าผู้อื่นและเมื่อเห็นความบกพร่องของผู้อื่น ผู้เขียนใช้วิธีการกล่าวตำหนิความบกพร่องของตนเองด้วยการกล่าวถ้อยคำตำหนิโดยตรง เช่น คำ พล่าม ชั่ว หน้าด้าน มั่งง่าย หัวทึบ เชื่องช้า ดัดจริต เหลวไหล แยะ โง่ กระจงก่องงอย ตื้อดื้อน หัวงู อ้วน มองโลกในแง่ร้าย ฯลฯ นอกจากนี้ยังใช้การกล่าวตำหนิด้วยวิธีสร้างพุดผิดและกล่าวตำหนิด้วยวิธีเปรียบเทียบ

ตัวอย่าง

“...บังเอิญและได้คุยกัน กระทั่งเลยเถิดเกิดเป็น ”ทฤษฎีสมคบคิด(ชั่วๆ) ว่า...” (น.9)

“...อุตสำหรับพล่ามมาหลายย่อหน้า สุดท้ายก็ตอบคุณพี่ไม่ได้จริงๆ...” (น.19)

“...พุดก็พุดเถาะครับ ขนาดคนโง่ๆ ชื่อๆ อย่างผม...เห็นแล้วยังสามารถแยกแยะได้ทันที...” (น.60)

“...เพราะ... นิสัยชั่วๆ ของผมดันแปลความไปว่าเป็นการปกป้องผลประโยชน์...” (น.93)

“...ผมไว้ร้นัยในบางเรื่องนั้นก็ยอมรับ (แปลได้อีกอย่างว่าบางเรื่องผมก็หน้าด้านไม่ยอมรับ)” (น.106)

“...ผมพุดได้เต็มปากว่าตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยแซงคิวใคร (พอจะดูเป็นคนดีขึ้นมาหรือยังครับ)” (น.107)

“...ขอฝากฝังบล็อกกระจงก่องงอยนี้ไว้ในอ้อมใจใกล้ตีนของมิตรรักแฟนเพลงด้วยนะครับ” (น.119)

“...แค่มีปัญหาส่งต้นฉบับทางอีเมล์... ก็นับว่าเป็นบุญท่วมหัวทึบๆที่ชื่อๆ ของผมแล้วละ...” (น.120)

“...เพราะต้นทุนความไม่รู้อันล้นหลามและหนักไปทางเหลวไหลเหล่านี้...” (น.120)
 “...การสื่อสารที่ก้าวหน้าองไวโดยไม่ยอมรอคนซึ่งช้าอย่างผมเลย...” (น.128)
 “...หวังว่าคงไม่มีใครเอาอย่างนะครับ (เพราะคงไม่มีใครโง่ไปกว่าผมอีกแล้วละ...)” (น.128)
 “...ผมดูข่าวทางโทรทัศน์...ด้วยเหตุผลง่าย ๆ และมักง่ายอยู่นิด ๆ นั่นคือ...” (น.169)
 “...ผมเพียงแต่แกล้ง ๆ ดัดจริตเขียนให้แสบเกินจริงไปอีกหลายสิบปีเป็นการประชดชีวิต...” (น.178)
 “...เป็นช่วงเวลาที่ได้ใจแตกอย่างผมรู้สึกว่าได้ใช้ชีวิตคุ้มและมีความสุขขบเป้งเลย...” (น.178)
 “...เพื่อจะได้ไม่ทำซ้ำ... (แต่คนดีดำนอย่างผม ทำซ้ำอยู่เรื่อย ๆ เสมอ ๆ เลยครับ แอ้จ้ง)” (น.184)
 “...ไม่มี...สาวน้อยตกน้ำเหมือนอย่างที่เรา ๆ ท่าน ๆ บรรดา”วิยรุ่นหัวงู” คั่นเคย” (น.201)
 “...เจอคำถามแบบนี้ที่ไร เอาตมา เอ๊ย! ผมก็มักจะเผลอตัวป็นขึ้นธรรมชาติและเทศนาซ้ำ ๆ อยู่ร่ำไป...” (น.121)

“...ไ้เรื่องอันนั้นไม่เท่าไร แต่อันแล้วมันเกิดมาตั้แถมยังมีโครงกระดูกเล็กเป็นทุนเดิมอยู่ก่อน แล้วอีกต่างหากนี่สิครับ ทำเอาผมเดือดร้อน เพราะบวกรวมกันแล้วน้ำหนักมันเทไปลงที่พุงจนดูเหมือน ชายไทยใบหน้าโหดตั้งทั้งใกล้คลอด...” (น.39)

“...เพื่อนหลายคนเริ่มเป็นห่วง บอกว่าท่าทางลูกในท้องของผมจะคลอดยากเกินกำหนดเสียแล้ว...” (น.40)

“ ในฐานะที่เป็น นักมองโลกในแง่ร้ายระดับต่ำบล...ผมว่าความนิยมเข้าพิตเนสของคนเหล่านี้ยัง สะท้อนภาพความว้าเหวและเปลี่ยวเหงาซึ่งกำลังเป็นโรคระบาดกัดกินคนเมืองอยู่ในตอนนี้” (น.46)

2) การกล่าวยั่วล้อเสียดสีเรื่องราวเหตุการณ์และบุคคลในสังคม เป็นการนำเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งเรื่องการเมือง ข่าวสาร เรื่องครอบครัวและเรื่องในชีวิตประจำวัน มากล่าวยั่วล้อเสียดสีในลักษณะหยอกเย้า แต่ไม่ล่วงเกินหรือสบประมาทเพื่อสร้างอารมณ์ขัน (สิทธา พินิจภูวดล. 2541: 503) การกล่าวยั่วล้อเสียดสี มีทั้งกล่าวยั่วล้อเสียดสีโดยตรง กล่าวโดยแสรังพุดผิดและกล่าวเปรียบเทียบ ตัวอย่าง (ยั่วล้อเสียดสีโดยตรง)

“...ไ้ที่ควรจะหนาวกลับกลายเป็นตรงข้าม เผลอ ๆ บางปีก็มีฝนตก (ปีที่แล้วมีวางระเบิด)” (น.11)
 ยั่วล้อเสียดสีเหตุการณ์ระเบิดในกรุงเทพฯ ช่วงเทศกาลปีใหม่ เมื่อปี 2550

“...ทำดีทำเลวเช่นไร ก็ต้องหวานอมขมกลืนอดทน (ถ้าหนักช้อทไม่ให้จริง ๆ ก็อาจจะ มีพี่ๆ ธีรถถึง ออกมาเฟ้นผ่านตามท้องถนน)...” (น.35)

ยั่วล้อเสียดสีเหตุการณ์ยึดอำนาจปกครองโดยคณะมนตรีความมั่นคงแห่งชาติ (คมช.) ในเดือน กันยายน ปี 2549 ที่มีทหารนำรถถังออกมาประจำตามจุดต่างๆ ในกรุงเทพฯ

“...เพราะไ้ตัวกวมนั้นเป็นคนหนึ่งที่มีมันครบเลยครับ ทั้งบล็อกไฮ-ไฟว์ มัลติพลาย และบَابออะไร ต่าง ๆ อีกมากมาย ไม่รู้จะไรกันหนักหนา บ้านนี้เมืองนี้ บัดไซ้! จะเอาให้ตายกันไปเลยหรือไ้...” (น.125)

ยั่วล้อเสียดสีถ้อยคำสำนวนพุดของนายสมัคร สุนทรเวช

“...พรรคหนึ่งทีกล้าประกาศวาระประชาชน 99 วันทำได้จริงนั้น ผมก็อดสงสัยไม่ได้ว่า ลงท้าย ประชาชนต้องจนก่อนหรือตายก่อนด้วยหรือเปล่า แล้ว 99 วันทีว่านั้น พอครบ 100 วัน พวกเขาก็ส่งเรา ขึ้นเมรุ เผาเลยหรือเปล่า...” (น.168)

ยั่วล้อเสียดสีโดยนำคำว่า “ครบ 100 วัน” ที่มีความหมายโดยนัยถึงการเก็บศพเพื่อรอการฌาปนกิจ มายั่วล้อเสียดสีกับความไม่มั่นใจของประชาชน

“...ลองมีกฎหมายเอี้ยบๆ ระเบียบรัตน์จัดๆ สักหน่อยสิครับว่าทิ้งขยะลงบนถนนต้องติดคุก 5 ปี...” (น.114)

ยั่วล้อเสียดสีนักการเมืองหญิงคือ นางระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช ที่มีบทบาทเด่นในงานด้านคุณธรรมจริยธรรมในสังคม

“...ไก่อ่าพ้มก็ไม่ทราบ เพราะเป็นนอมินีที่จำเขามาอีกที...” (น.66)

ยั่วล้อเสียดสีถ้อยคำน้ำเสียงของนายสมัคร สุนทรเวช

“ผมว่าสยามประเทศของเรา ก็คงเป็นเจ้าของสถิติที่มีดัชนีความอึดอัดเคร่งเครียดมวลรวมในประเทศ หรือ Gross National Tightness สูงที่สุดในโลกแน่ๆ...” (น.24)

ยั่วล้อเสียดสีดัชนีความสุขมวลรวมในประเทศ หรือ Gross National Happiness Index ของประเทศภูฏาน

“...ผมไม่ได้ไปหัวทกกันขวิดแอบตี้มเหล่าที่ไหนดมา(เนื่องจากผมถือศีลข้อ 5 ทำให้ความสามารถในการตี้มสุราลดลง)...” (น.65)

ยั่วล้อเสียดสีคำเตือนการตี้มสุราว่า “การตี้มสุราจะทำให้ความสามารถในการขับขี้ลดลง”

“...ถ้าคุณพี่ไซเฟอร์แกมีวินัยเคร่งครัดทุกกระเปาะแล้วล่ะก็ “นราน้อยกลอยใจ” ก็คงต้องแปลงกายเป็นพระเอกมิวสิกวิดีโอเปียกโชกตากฝนต่างๆที่ไม่ได้ออกหัก...” (น.115)

ยั่วล้อเสียดสีพฤติกรรมของพระเอกภาพยนตร์มิวสิกวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความไม่สมหวังในรักที่มักออกมาขี้นตากฝน

“...ผมก็อดทิ้งกลุ่ม “ฟิตเนสคุณป้า...ที่มักจะรวมตัวกันตามลานกว้างในสวนสาธารณะตอนเย็นๆ เพื่อเดินแอโรบิกตามผู้นำ(ที่ไม่มีใครเคยบอกเขาเลยว่าไม่จำเป็นต้องสวมชุดจุดจุดและรัดรูปขนาดนั้นก็ได้)” (น.49)

ยั่วล้อเสียดสีการแต่งกายของครูนำเดินแอโรบิก ที่นิยมสวมชุดรัดรูป สีสนับจุดจุดสะดุดตา

ตัวอย่าง (ยั่วล้อเสียดสีโดยแสร้งพูดผิด)

“...นายสมัคร(นามสมมติ) ชอบฤดูเลือกตั้งมาก เอ๊ย! ฤดูหนาวมาก” (น.19)

ยั่วล้อเสียดสีว่า นายสมัคร สุนทรเวช ชอบให้มีกิจกรรมเลือกตั้งทางการเมือง

“...คนไรวินัย...จึงเป็นประชากรหลักของประเทศนี้ต่อไป จนกว่านายกจะเลิกพับนกขณะอภิปรายในสภา เอ๊ย! จนกว่าดีเอ็นเอของคนไทยจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีกว่านี้” (น.110)

ยั่วล้อเสียดสีพฤติกรรมของนายสมัคร สุนทรเวช ที่นั่งพับนกกระดาษขณะอยู่ในห้องประชุมรัฐสภา ขณะเป็นนายกรัฐมนตรี

“...ไว้เป็นช่องทางสื่อสารกับเพื่อนพี่น้องที่สมัครรักทักษิณ เอ๊ย! สมัครรักใคร่ชอบพอกัน...” (น.126)

ยั่วล้อเสียดสีกลุ่มคนที่ชื่นชอบพันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร

“...ผมว่าเรามาสลับชั่วคราวกันดีไหมครับ เหมือนที่พรรคฝ่ายค้านกลายมาเป็นรัฐบาล พรรครัฐบาลกลายไปเป็นฝ่ายค้าน เอ๊ย! ฝ่ายค้าน...” (น.187)

ยั่วล้อเสียดสีถึงความรู้สึกไม่พอใจในการทำงานเป็นฝ่ายค้านในคณะรัฐบาลของกลุ่มการเมืองหนึ่ง

ตัวอย่าง (ยั่วล้อเสียดสีโดยการเปรียบเทียบ)

“...สรุปคือ บ้านเรามีขยะสาขาที่มองไม่เห็นและรวบรวมโศกประสาททางด้านการรับฟังอยู่...” (น.60)

ยั่วล้อเสียดสีการทิ้งขยะที่มีพบเห็นทั่วไปเหมือนเป็นสถานประกอบการงานสาขาหนึ่ง

“อันที่จริงเรื่องวินัยไม่เต่งตึงนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ในสังคมไทยหรอกครับ เพราะดูเหมือนว่ามันจะถูกปลูกถ่ายลงในดีเอ็นเอของคนไทย หรือไม่พระเจ้าก็แอบหยอดมันลงในรหัสพันธุกรรมตั้งแต่แรกสร้างคนไทยเลยด้วยซ้ำนะครับคุณพี่...” (น.106)

ยั่วล้อเสียดสีความไม่มีระเบียบวินัยของคนไทยว่าเหมือนเป็นลักษณะที่อยู่ในสายเลือดที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม

3) การนำเรื่องที่ไม่ควรเปิดเผยมาพูดคุยด้วยน้ำเสียงสนุกขบขัน ทฤษฎีความอ่อนคลายจากการหลุดพ้น Encyclopedia Americana (1977 : 562-564) กล่าวว่า ผู้คนจะหัวเราะได้เมื่อได้รับการปลดปล่อยจากความเก็บกดในเรื่องต้องห้ามหรือเรื่องที่ขัดต่อสามัญสำนึก จากการศึกษาพบว่า ผู้เขียนนำเรื่องเกี่ยวกับการขับถ่ายอันเป็นเรื่องไม่นิยมเปิดเผยมาพูดคุยด้วยน้ำเสียงสนุกขบขัน เสมือนเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านได้ปลดปล่อยจากความเก็บกดในเรื่องที่ควรปกปิด

ตัวอย่าง

“...ถึงตอนนี้ผมก็ยังอ้วนจนเพื่อนหลายคนเริ่มเป็นห่วง บอกว่าท่าทางลูกในท้องของผมจะคลอดยากเกินกำหนดเสียแล้ว แต่ที่หยาบคายกว่านั้นคือคำพูดประเภท “อ๊บบ้างนะ อย่าเก็บกด ประเดี๋ยวจะท้องผูก ถ้ายังรู้สึกเสียดายปลงไม่ตก ตดสักนิดก็ยังดี...” (น.40)

“...ผมก็ขอชี้แจงเสียเลยครับว่า ผมหายหัวหายไหล่และหายทุกอวัยวะไปสั้วมาครับ ช่วงสามสั้วมานี้ ผมเกิดอาการท้องเสียอย่างรุนแรงระดับแปดจุดเก้าริกเตอร์ ชนิดที่ว่าเกิดมาไม่เคยผูกพันกับห้องน้ำที่บ้านขนาดนี้มาก่อน ถึงขนาดไม่กล้าผายลมเลยล่ะครับ เพราะกลัวว่าจะมีอย่างอื่นที่ไม่ใช่ลมตามออกมาด้วย เอ่อ...ผมว่าพอเรื่องนี้ดีกว่านะครับ ประเดี๋ยวคุณพี่นราและท่านผู้อ่านจะพลอยรู้สึกเหม็น ๆ และสะอิดสะเอียนตามไปด้วย...” (น.78)

“...มนุษย์เป็นส่วนผสมของสองอย่างเสมอ เราเกิดมาได้ก็ต้องมีทั้งพ่อและแม่เป็นปัจจัยหลัก อวัยวะส่วนใหญ่ของเราก็มักเป็นคู่ ไม่ว่าจะเป็นแขน ขา ตา หู ขนาดเข้าสั้วเราก็ยังมีสองอ๊อบชั้นให้เลือกว่าจะขับถ่ายเบาหรือหนัก...” (น.183)

ความน่าสนใจด้านกลวิธีการใช้ภาษา

กลวิธีการใช้ภาษาแบบสร้างสีสันที่ปรากฏในหนังสือ เกิดจากกลวิธีการใช้ภาษาในรูปแบบหลากหลาย ดังนี้

1) การเล่นเสียงสัมผัสในภาษาร้อยแก้ว เป็นการเล่นทั้งเสียงพยัญชนะและเสียงสระ อันทำให้เกิดสัมผัสคล้องจอง สร้างความเพลิดเพลินในการอ่าน

ตัวอย่าง

“...ไม่มันชีวิตคงวังเวงโหวงเหวงน่าดู เวลาที่เห็นสิ่งที่เลวร้ายเสื่อมโทรม” (น.89)

เล่นเสียงพยัญชนะตัว ว และเสียงสระเอ ในคำ “วังเวงโหวงเหวง”

“...มีคนเง่ามีเหล่าอันธพาลยั่วเยี้ยยุบยับกว่าจำนวนคนดี...” (น.112)

เล่นเสียงพยัญชนะตัว ง และเสียงสระเอา ในคำ “เง่า, เหล่า” เล่นเสียงพยัญชนะตัว ย ในคำ “ยั่วเยี้ยยุบยับ”

“...ยี้ดยุ่นปรับเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์... ย่อหย่อนยานย้วยเกินไป...” (น.116)

เล่นเสียงพยัญชนะตัว ย ในคำ “ยี้ดยุ่น, ย่อหย่อนยานย้วย”

“...ขึ้นลงบันไดแต่ละครั้งก็เกิดอาการเสียวซ่าสั่นทรวง” (น.171)

เล่นเสียงพยัญชนะตัว ส ซ ทร และเสียงสระอา ในคำ “เสียวซ่าสั่นทรวง”

2) การเล่นคำ กลวิธีการเล่นคำที่พบ มีทั้งแบบที่นำคำหลายความหมายมาใช้ในบริบทเดียวกัน แต่มีความหมายต่างกัน และแบบที่นำคำต่างกันแต่มีความหมายเกี่ยวข้องกันมาใช้ในบริบทเดียวกัน อันจะนำมาซึ่งความรู้สึกลับกัน ดังที่ Encyclopedia Americana (1977 : 562-564) และสิทธา พิณีภูวดล (2541:503) เห็นพ้องกันว่า ความไม่เข้ากันหรือการนำถ้อยคำที่มีความหมายขัดกันมาเข้าคู่กัน สามารถสร้างอารมณ์ขันได้

ตัวอย่าง

“...แล้วอยู่ๆ คนเขียนหนังสือชั้นสาม (ไม่ต้องงงครับ ออฟฟิศกับห้องพักขอผมอยู่ชั้นสามเหมือนกัน)” (น.15-16)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “ชั้นสาม” ในความหมายว่า คุณภาพไม่ดี(ความหมายโดยนัย) และความหมายว่า อยู่เหนือขึ้นไปบนชั้นที่สาม(ความหมายโดยตรง)

“...(ช่วงหลังๆ ผมซั๊กจะไม่มีอะไรที่ชอบมากขึ้นเรื่อยๆ แหละครับ แม้แต่ “ที่ชอบที่ชอบ” ก็ไม่มี” (น.19)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “ที่ชอบ” ในความหมายเป็นวลีว่า สิ่งที่น่าพอใจ และความหมายเป็นคำประสมว่า สถานที่ของคนตาย

“...เพราะอะไรผมถึงไม่ไป “สนุกกันจริงวันล่อยกระทง” (พอลถามกันมากๆ เข้าผมก็เลยตอบกวนๆ ไปว่า “ชอบล่อยอังคารมากกว่า..” (น.23)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “ล่อย” ในความหมายที่ประกอบกับคำว่า กระทง เป็น “ ล่อยกระทง” ประเพณีรื่นเริง และความหมายที่ประกอบกับคำว่า อังคาร หมายถึง กระทง ว่า “ล่อยอังคาร” หมายถึงล่อยกระทงผู้ตาย

“...คราวนี้ผมก็เลยตั้งใจว่าจะชวนคุยเรื่องเบาๆ (ซึ่งไม่เกี่ยวกับฉีราดหรือปอดเยี่ยวนะครับ)” (น.38)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “เบา” ในความหมายว่า ไม่สำคัญ(ความหมายโดยตรง) และความหมายของการบัสสาวะหรือฉี่ เยี่ยว (ความหมายโดยนัย)

“...ผมไม่ได้ทำตัวแปลกประหลาดอยากเห็นทุกที่เจียบบัสสาวะ (ไม่กล้าใช้คำว่า “เจียบฉี่” มันไม่สุภาพ)” (น.54)

ผู้เขียนเล่นกับความหมายของคำว่า “เจียบ” ที่ภาษาไทยใช้เป็นคำช้อนว่า “เจียบฉี่” จากนั้นนำคำว่า ฉี่ ซึ่งมีความหมายอีกอย่างหนึ่ง หมายถึง ปัสสาวะ มาช้อนกับคำว่า เจียบ เป็น “เจียบปัสสาวะ”

“...กลับถึงบ้านต้องรีบแคะอุจจาระหุ” (น.59)

ผู้เขียนเล่นกับความหมายของคำ ชี ซึ่งมีใช้ในความหมายทั่วไปว่า ของเสีย เช่น ชีหุ ชีตา หรือใช้ในความหมายตรงกับคำว่า อุจจาระ

“...ผมอ่านหนังสือไปแล้วประมาณ 15,000 หน้า(จากการคำนวณอย่างหยาบๆ)... บวกลบคูณหารแล้วก็คงตกราวๆ สามแสนบรรทัด (จากการคำนวณอย่างไม่ค่อยสุภาพ)...” (น.66)

ผู้เขียนเล่นกับความหมายของคำว่า “หยาบ” ในความหมายว่า คำนวณแบบไม่ละเอียดหรือตกราวๆ และความหมายว่า พุดด้วยถ้อยคำไม่สุภาพ

“...เพราะผมได้คำตอบนี้มาด้วยวิธีการแบบวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ตั้งสมมติฐานแต่ไม่ทดลองแล้วยังมีหน้ามาสรุปการทดลองทันที (ถ้าใครสงสัยว่ามันเป็นวิทยาศาสตร์ตรงไหน มันเป็นวิทยาศาสตร์แบบประยุกต์ครับ ประยุกต์ให้เข้ากับตัวเอง)” (น.72)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “ประยุกต์” ในความหมายเป็นคำประสม หมายถึงวิทยาศาสตร์สาขาหนึ่ง และความหมายที่เป็นวลี หมายถึง ปรับใช้ให้เข้ากัน

“...ผมเคยได้รับคำถามอยู่บ่อยๆ... จากบรรดาน้องนุ่ง(กางเกงและกระโปรง)ทั้งหลาย...” (น.121)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “นุ่ง” ทั้งที่ปรากฏในคำช้อน “น้องนุ่ง” และ “นุ่ง” คำกริยาหมายถึงสวมใส่

“...ถึงผมจะเป็นลูกคนเล็ก แต่ผมก็บอกตัวเองอยู่เสมอว่าผมเป็นคนกลาง ไม่เลือกข้างใด...” (น.138)

ผู้เขียนเล่นคำว่า “เล็ก” ในความหมายโดยตรง หมายถึงลำดับ เช่น ลูกคนเล็ก ลูกคนกลาง ฯลฯ และเล่นคำว่า “กลาง” ในความหมายโดยนัย หมายถึง ไม่เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

“...ผมก็เลยถึงบางอ้อ ทั้งๆ ที่นั่งๆ นอนๆ อยู่แถวบางจาก” (น.169)

ผู้เขียนเล่นคำอุทาน “อ้อ” โดยนำมาประกอบกับ “บาง” กลายเป็นชื่อสถานที่ “บางอ้อ” เพื่อให้คล้องชื่อสถานที่ “บางจาก”

3) การใช้คำที่มีความหมายขัดกัน เป็นการนำถ้อยคำที่มีความหมายตรงข้ามกันมาเข้าคู่กันเพื่อสร้างความขัดแย้งก่อให้เกิดความรู้สึกขบขัน (ลีลา พินิจภูวดล 2541 : 503)

ตัวอย่าง

“...ผมได้ขออนุญาตและขอขมาทางวาจากับพี่คุณไปแล้ว ว่าจะขอซื้อแฟรนไชส์โดยไม่จ่ายตังค์.” (น.10)

“ซื้อ” หมายถึง เอาเงินตราแลกกับสิ่งของ ความหมายขัดกับ “ไม่จ่ายตังค์”

“...จู่ๆ ระบบเผาผลาญสารอาหารในร่างกายผมก็ซืดไปตืดๆ ตามประสาวิัยรุ่นสูงอายุ” (น.39)

“วิัยรุ่น” หมายถึง วิัย่างเข้าสู่หนุ่มสาว ความหมายขัดกับ “สูงอายุ” หมายถึงมีอายุมาก

“...ผมก็พยายามจะอดหนุน...เท่าที่กำลังทรัพย์ (ร่ำรวย น้อยนิด มหาศาล) จะเอื้ออำนวย” (น.68) “

“น้อยนิด” หมายถึง ไม่มาก ความหมายขัดกับ “มหาศาล” หมายถึง มากมาย

“...ใจผมนะอยากต่ำแรงๆ ด้วยถ้อยคำสุภาพเหลือเกิน (ตัวอย่างเช่น “ไอ้ชาติชั่วครับ”) (น.109)

“ต่ำ” หมายถึง ใช้ถ้อยคำว่าคนอื่นด้วยคำหยาบช้ำ ความหมายขัดกับ “ด้วยถ้อยคำสุภาพ”

“...ใจหนึ่งผมก็อยากลุกขึ้นมา...เป็นปากเป็นเสียงแหบๆ เถียงแย้งแทนคนไทยสักหน่อย...” (น.111)

“เป็นปากเป็นเสียง” หมายถึง พุดหรือโต้เถียงแทน ความหมายขัดกับ “แหบ” หมายถึง เสียงแห้ง

“...ที่นำปลื้มปิติสลดใจเหลือเกินก็คือ ยังไม่มีใครเข้ามาอ่านเลยสักคน (โฮ!)” (น.119)

“ปลื้มปิติ” หมายถึง เบิกบานยินดีใจ ความหมายขัดกับ “สลดใจ” หมายถึง เศร้าเสียใจ

“...ผมเลยแอบตะโกนอยู่ในใจว่า “วูปี๊ วินเทอร์มาแล้ว ไว้ย!!!” (น.167)

“ตะโกน” หมายถึง ออกเสียงดังกว่าปรกติเพื่อให้ได้ยิน ความหมายขัดกับ “ในใจ” หมายถึง ไม่ออกเสียง

“...พอนั่งรำลึกถึงอย่างเป็นทางการเป็นการเป็นงาน(อดีตเรก) ผมก็แทบรากเลือด” (น.193)

“เป็นการเป็นการเป็นงาน” หมายถึง เอาจริงเอาจัง ความหมายขัดกับ “งานอดีตเรก” หมายถึง งานพิเศษ ที่ทำเพื่อความเพลิดเพลิน

4) การใช้คำผิดปริบท เป็นการนำคำที่เคยใช้ในปริบทหนึ่งไปใช้ในปริบทที่แปลกไปจากเดิม ตัวอย่าง

“...ทดลองไปคืนเดียวเท่านั้นแหละครับคุณเผ่าจ้าว ศีลขาดอาบัติกระจุยกระจาย...” (น.43)

“ศีล , อาบัติ” เป็นภาษาธรรมใช้เฉพาะกับภิกษุ ไม่ใช่กับฆราวาส

“...ผมไม่เข้าใจว่าทำไม..ต้องกรีดกันดังขนาดนั้น เกรงใจแก้วหูคุณกรรมกรเขา นะครับ...” (น.45)

“...แถมยังมีเสียงเพลงเด่นรำแย่งๆ... แบบไม่เกรงใจกระดูกอ่อน-ทัง-โกลน กันอีกต่างหาก” (น.56)

“...พีแท็กซี...แย่งพื้นที่ป้ายจอดรอผู้โดยสาร.แบบไม่ทุกซีไม่ร้อนเกรงใจสภาพการจราจร...” (น.112)

เกรงใจ หมายถึง ไม่อยากจะทำให้ผู้อื่นรู้สึกลำบากเดือนร้อนรำคาญใจใช้เฉพาะกับคนไม่ใช่กับสิ่งอื่น

“...ช่วงสามสี่วันมานี้ ผมเกิดอาการท้องเสียอย่างรุนแรงระดับแปดจุดเก้าริกเตอร์...” (น.78)

“แปดจุดเก้าริกเตอร์” เป็นมาตราวัดใช้กับความสิ้นสะอาดของแผ่นดินไหวไม่ใช่กับอาการท้องเสีย

“...อันที่จริงเรื่องอาการวินัยไม่เต่งตึงนี้ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ในสังคมไทยหรอกครับ...” (น.106)

“เต่งตึง” หมายถึง ไม่เหี่ยวหรือย่นยาน ใช้เฉพาะกับผิวหนังหรือผิวผลไม้ ไม่ใช่กับเรื่องการเมืองวินัย

“...ลิมเหตุการณ์ซึ่งเพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ในระยะเวลาอันสั้นได้อย่างเร็ว...” (น.176)

“เร็ว” หมายถึง กระจายไปอย่างละอะเอะ ใช้เฉพาะกับสิ่งของที่ตกหล่นตามพื้น ไม่ใช่กับอาการหลงลืม

“...ผู้ต่อไปนะครับ พี่น้องญาติโยมที่รักทุกท่าน” (น.116)

“ญาติโยม” เป็นคำเรียกเฉพาะสำหรับภิกษุใช้ ฆราวาสไม่ใช่

5) การใช้ภาษาต่างระดับ เป็นการนำภาษาระดับกันเองมาเรียงต่อจากภาษาระดับกึ่งทางการที่ใช้ นำมาก่อนเพื่อสร้างความไม่เข้ากันหรือความขัดกันในแง่ของการใช้ถ้อยคำ อันเป็นวิธีการใช้ภาษาเพื่อสร้าง อารมณ์ขัน (สุนันท์ จันทรวีเมลีอง. 2550 : 32) การใช้ภาษาต่างระดับ พบ 4 ลักษณะคือ การใช้คำภาษาปาก การใช้คำสแลง การใช้คำไม่สุภาพ และการใช้คำภาษาต่างประเทศ

ตัวอย่างคำภาษาปาก

“...ผมจึ้นับถือ ซุฮอก พร้อมทั้งชนลुकขู รวมสามอย่างพร้อมกันในเวลาเดียวเลย...” (น.30)

“...ชีวิตน้อยๆ กลอยใจของผม เป็นหนี้บุญคุณการอ่านหนังสือแบบทวมทันลันกบาล...” (น.67)

“...หากปราศจากความเชื่อหลายๆ อย่างเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางใจเสียแล้วละก็ ชีวิตของผมนี่คง ลอยดับปอง เคว้งคว้างไร้เป้าหมายทิศทางที่แน่ชัด...” (น.85)

“...ผู้บริโภครายอย่างเราๆ ท่านๆ ... ก็นั่งแหงตาบ้องแบบัวเพราะไม่มีหนังให้ดู...” (น.94)

“...ขอฝากฝังบล็อกกระจอกงอแงงอแงนี้ไว้...ด้วยนะครับ” (น.119)

“...ชาวบ้านผู้ไม่รู้โอ้หน้อไหนอะไรและกำลังนอนแคะสะดือดูซีรีส์เกาหลีอยู่ดีๆ...” (น.135)

ตัวอย่างคำสแลง

“...แต่ที่ทำให้ผมเครียดหนักกว่าเศรษฐกิจแบบเซ็งเป็ดก็คือ...” (น.26)

“...เรื่องซั่วๆ นี่กระทำได้ง่ายตายหมุดตมมากนะครับคุณเผ่าจ้าว” (น.113)

“...ผมว่าคงไม่แย่ไปกว่าที่ผ่านมามากแล้วละ แค้นนี้ก็เซ็งเป็ดเซ็งไถ่มากพอแล้ว...” (น.165)

“...เขียนไปแล้วก็น้ำลายหยด ... มันอรร้อยสุไคยยอดเยี่ยมมากจริงๆ จ๊อด...” (น.203)

ตัวอย่างคำไม่สุภาพ

“...ผมทั้งซีร่อนซีหนาวและเป็นว่าที่เจ้าบ่าว (ในอนาคตอันโคตรไกล) ที่กลัวฝน...” (น.11)

“...SME ... แปลว่า กิจการขนาดโคตรเล็กที่เล็กกว่าธุรกิจขนาดเล็กทั่วไป...” (น.106)

“...แหมคุณพี่ครับ คำถามประเภทนี้ตอบยากบรรลัยเลยนะครับ...” (น.155)

“...เพราะคำตอบมันมีอยู่กุดเดียว (คือกุดร่อนชิบหาย)...” (น.173)

“...ผมผลอดตะโกนอุทานออกมาดังลั่นทำน้ำจมนผู้คน...ปากันตกอกตกใจว่า “จิบหายแล้ว!”” (น.174)

ตัวอย่างคำภาษาต่างประเทศ

“...ผมจึงตีความถอดรหัสสัญลักษณ์ดังกล่าวเป็นภาษาจีน สะกดด้วยภาษาไทยได้ความว่า “หยวน” ซึ่งแปลความกลับเป็นภาษาอังกฤษสะกดเป็นภาษาไทยอีกครั้งได้ว่า “เยส”...” (น.10)

“...พื้นที่ไรก็จืดเหมือนชัตวาชาบิเพียวๆ โดยปราศจากปลาติบมาเป็นมิกเซอร์...” (น.13)

“...คำโดยสารเรือข้ามฟากจะขยับราคาเพิ่มตามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ “ออฟไซค์” ส่วงหน้า...” (น.26)

“...คุณน้องเผ่าจ้าวเขียนมาราวกับรู้ว่าผมตั้งทำ วอร์มอัพรับอรุณ...” (น.30)

“...ทำไมจึงเตีอดร่อนเป็นพิเศวิสามัญเอ็กชัตรัสเปเซียลโอเวอร์รีแอ็คชั่น...” (น.61)

“...ในข้อเขียนบางคอลัมน์ ผมก็พยายามจะหาช่องทางแซนแนลคลี่ในความถี่...” (น.69)

“...ไม่เกี่ยวกับภุตผีปีศาจจสุรกายแอนด์เปรตหรือเหตุสยองขวัญชนหัวลุกใดๆ ทั้งสิ้น...” (น.92)

6) การดัดแปลงถ้อยคำสำนวนเดิมเป็นคำใหม่สำนวนใหม่ เป็นการนำคำถ้อยคำและสำนวนที่มีใช้ เดิมมาดัดแปลงเป็นถ้อยคำสำนวนใหม่ ให้เข้ากับเรื่องราวในบริบทที่กำลังกล่าวถึง อีกทั้งเพื่อสร้างความแปลก ใหม่สะดุดตาแก่ผู้อ่าน

ตัวอย่าง

“...นับฤกษ์ยามยามแจ้ง เหมาะเหม็งแก่การเริ่มต้น...” (น.10)

“ฤกษ์ยามยามแจ้ง” ดัดแปลงจากสำนวน “ฤกษ์ยามยามดี” หมายถึงเวลาเป็นมงคล

“...ผมนั้นมีชะตา “อาภัพเพียบ” (คือมีอาภัพเยอะแยะเพียบไปหมดและเป็นความอาภัพแบบสงบเสงี่ยมด้วยท่าทีสุภาพเรียบร้อยเหมือนกำลังนั่งพับเพียบ” (น.11)

“อาภัพเพียบ” ดัดแปลงจาก “อาภัพ” หมายถึง ตกอับ และทำนอง “พับเพียบ” โดยคำเดียวว่า “เพียบ” มีความหมายว่า มาก

“...กลายเป็นดัชนีชี้วัดสุขภาพเศรษฐกิจของประเทศที่อยู่ในยุค “ข้าวยาก มาม่าแพง” ไปแล้ว” (น.25)

“ข้าวยาก มาม่าแพง” ดัดแปลงจากสำนวน “ข้าวยากหมากแพง” หมายถึงภาวะขาดแคลนอาหาร

“...ช่วงที่ผมอยู่แต่เหย้าเฝ้าแต่ส้วมนี้ วันๆ ก็ไม่ได้ทำอะไรเป็นขึ้นเป็นอันหรรอครับ” (น.79)

“อยู่แต่เหย้าเฝ้าแต่ส้วม” ดัดแปลงจากสำนวน “อยู่แต่เหย้าเฝ้าแต่เรือน” หมายถึงลักษณะของผู้ที่อยู่ติดบ้านหรือหญิงแม่บ้านแม่เรือน

“...ใจหนึ่งผมก็อยากลุกขึ้นมา...เป็นปากเป็นเสียงแหบๆ เถียงแย้งแทนคนไทยสักหน่อย...” (น.111)

“เป็นปากเป็นเสียงแหบๆ” ดัดแปลงจากสำนวน “เป็นปากเป็นเสียง” หมายถึงพูดหรือโต้เถียงแทน

“...ขอฝากฝังปลือกกระจะกองก่องนี่ไว้ในอ้อมใจใกล้ตีนของมิตรรักแฟนเพลงด้วยนะครับ...” (น.119)

“อ้อมใจใกล้ตีน” ดัดแปลงจากสำนวน “อ้อมใจใกล้ตัว” หมายถึง ฝากจดจำระลึกถึงในใจ

“...ผมเพิ่งมีปลือกเป็นของตัวเอง ผ่านการประกอบพิธีวางสุราฤกษ์ ตัดริบบิ้น ...” (น.119)

“วางสุราฤกษ์” ดัดแปลงจาก “วางศิลาฤกษ์” หมายถึง พิธีมงคลในการสร้างอาคาร

“...คุณพี่นราครับ นาทีกี่กำลังนั่งยัมแบ้นจิมแบ้นคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์อยู่นี้...” (น.134)

“แบ้นจิมแบ้นคีย์บอร์ด” ดัดแปลงจากสำนวน “บ้นจิมบ้นแจ้อ” หมายถึง เจ้าหน้าที่เจตนา เสนอหน้าเข้าไปรับใช้เป็นเชิงประจบ

“...ถ้ายังไม่ยอมหยุด ต่อไปเราอาจมี “ฉนวนกาชาด” เลียนแบบฉนวนกาซาร์ก็ได้ เพราะพื้นที่ที่ฝ่ายพันธมิตรรวมตัวประท้วงที่ทำเนียบรัฐบาลนั้นใกล้กับบริเวณจัดงานกาชาดเหลือเกิน...” (น.135)

“ฉนวนกาชาด” ดัดแปลงจากชื่อ “ฉนวนกาซาร์” และงาน “กาชาด”

“...ลำพังแค่ม็อตโต้ “Change” ของเขาก็เอาชนะ “Country First” ของลุงจอห์น แมคเคน ตั้งแต่ในผ้าห่มเสียแล้ว (คือผมไม่แน่ใจว่าคนที่อเมริกาเขานอนกางมุ้งเหมือนบ้านเราหรือเปล่า...)” (น.161)

“ชนะตั้งแต่ในผ้าห่ม” ดัดแปลงจากสำนวน “ชนะตั้งแต่ในมุ้ง” หมายถึง ยอมแพ้ตั้งแต่ยังไม่แข่งขัน

“...ผมเองก็เพิ่งเปลี่ยน “ยันบากาศ” แอบปลีกวิเวกไปไหว้พระพุทธรชินราชที่พิษณุโลก...” (น.166)

“ยันบากาศ” ดัดแปลงจากการผวนคำว่า “บรรยากาศ”

“...พร้อมกับลูบปากหนึ่งทีและรำพึงรำพันในใจว่า “หวานหมอบน้ำผึ้ง” (น.193)

“หวานหมอบน้ำผึ้ง” ดัดแปลงจากสำนวน “หวานหมู” หมายถึง ลากได้มาโดยง่าย และ “หมอบน้ำผึ้ง”

“...อีกไม่กี่วันก็จะมาชมบูชาแล้ว เมอริร์พุทธมาส นะครับ...” (น.206)

“เมอริร์พุทธมาส” ดัดแปลงจากคำ “เมอริร์คริสต์มาส”

“...คุณพี่นาก็น่าจะทราบคำตอบนะครับว่า กว่าถั่วจะสุก บั๊กก็เหนียว งาก็ไหม้...” (น.207)

“กว่าถั่วจะสุก บั๊กก็เหนียว งาก็ไหม้” ดัดแปลงจากสำนวน “กว่าถั่วจะสุก งาก็ไหม้” หมายถึงไม่ทันการณ์

“...เพื่อยืนยันความเชื่อ... และจะได้ไม่ถูกครหาว่าแต่เขา อิเหนาและไอ้เผ่าย ก็เป็นเสียเอง” (น.212)

“ว่าแต่เขา อิเหนาและไอ้เผ่าย ก็เป็นเสียเอง” ดัดแปลงจากสำนวน “ว่าแต่เขา อิเหนาเป็นเอง” หมายถึง ทำในสิ่งที่ตนเคยตำหนิผู้อื่นไว้

7) การกล่าวเกินจริง เป็นการกล่าวถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งในขนาดหรือปริมาณมากเกินความจริงเพื่อสร้างความขบขัน

ตัวอย่าง

“...เราไม่ควรละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาของผู้อื่นด้วยเหตุผลประมาณเจ็ดล้านสามแสนกว่าข้อ” (น.93)

“...วันนั้นเป็นวันโลกาวินาศอะไรก็ไม่ทราบ” (น.108)

“...หัวข้อเบาๆ ที่ผมจะชวนคุยครั้งนี้ เป็นหนึ่งในแปดล้านเก้าแสนสามพันสี่สิบเจ็ดประเด็น...” (น.118)

“...ครั้งจะนำเอาพงศาวดารความรักของผมเองเข้ามาเป็นปัจจัยตัดสิน ก็ยิ่งประสบปัญหา...” (น.194)

สรุป

ความสนุกสนานเปลือยและอารมณ์ขันที่ปรากฏในหนังสือ “คุยคุยเขี่ย” ของนราและเผ่าจ้าว กำลังใจดี เกิดจากลักษณะอันเป็นมูลเหตุสำคัญคือ การหยิบยกเนื้อหาเรื่องราวเหตุการณ์เกี่ยวกับการเมืองและเรื่องในชีวิตประจำวันใกล้ตัวมาเล่าผ่านน้ำเสียงยั่วล้อเสียดสีและกลวิธีการใช้ภาษาแบบต่างๆ อันนำมาซึ่งความสนุกเปลือย สะทอนถึงความรู้สึกนึกคิดในอีกแง่มุมหนึ่งของคนในสังคมไทยที่สามารถมองเรื่องสลักสำคัญให้เป็นเรื่องไม่จริงจังเป็นเรื่องเล่นให้อารมณ์ขันได้

บรรณานุกรม

ฉลวย สุทธิศรี. 2522. ศิลปะการเขียน. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.

ฐานิตย์ เอี่ยมมอตุ้ม. 2551. กลวิธีและการใช้ภาษาเพื่อสร้างอารมณ์ขันในละครสั้นค้นรายการวาไรตี้ เกมโชว์ “ชิงร้อยชิงล้าน”. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

นราและเผ่าจ้าว กำลังใจดี. 2551. คุยคุยเขี่ย. นนทบุรี : มหาสมุด.

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. 2546. - - กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.

สิทธา พิณีภูวดล. 2541. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร หน่วยที่ 1-7.

กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา.

สุนันท์ จันทร์วิเมื่อง. 2551. การเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์วัฒนาพานิช จำกัด.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. 2536. อารมณ์ขันในสื่อมวลชน. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Encyclopedia Americana. 1977. Vol14 **Connecticut Americana Coporation Danbery**. P562-564.